

POETEN.

Ja! jag kunde väl tro,
Att du våren ej glömt,
Att du ej gaf dig ro,
Fast du länge dig gömt.
Och nu ser jag, du mins
Att en Djurgård det finns,
Hvarest vännerna bo.

Och en Vår utan Gök,
Som oss gjorde besök,
Vore nonsens och prat,
Som förtjente vårt hat;
Vore indelikat,
Vore snarlikt ett kök
Utan mat.
Var välkommen igen,
Jovialiske vän!
Ingen ursäkt, jag ber!
Var så god och sitt ner!
Var så artig och gal!
Här finns tallar och gran,
Här finns björkar och al,
Här finns rönnar och sälg!
Du är gammal och van:
Kom och välj!
Du kan kallas med fog
Vårens slag-ur i skog.
Du har tiden om hand:
Då du knäpper ibland,
Vet du dagar och år,
Huru länge man får
Göra skutt uppå skutt
Öfver haf, öfver land,
Uti dumhet och bragd,
Uti allvar och lek,
Innan man blir uppsagd
Och man ligger här blek
Och kaputt.

Raljeri! raljeri!
Lilla gökstjert, förlåt
Att jag dumt bar mig åt!
Det var blott fantasi
Utan rim och reson,
Som ibland går i arf
Uti all poesi.
Låt oss byta om ton!
Jag med dig endast togs:
Jag är glad som en sparf,
Låt oss slå några hvarf,
Låt oss följas till skogs!

Här är luften så varm,
Här är vinden så still:
Här går hemtrefligt till.
Här är landtlif och stök,
Här har Flora sin farm
Med små rön och försök.
Här går Maj vid dess arm,
Ung och sprittande glad
Och i qvällsolens sken
Hänger blad efter blad
Som små skyltar på gren.

Se, hur skyn hänger full
Utaf purpur och gull.
If från himmelens brädd
Sjunker solen allt mer
Genom skyarna ner
Uti böljornas bädd,
Och i afskedets stund
Undan buller och larm
Kastar blicken så varm
Öfver flammande fjärd,
Öfver glittrande sund,
Öfver blommande verld.

